

Tygodnik Urzędowy

miasta Królewskiej Huty

Tygodnik otrzymuje każdy właściciel domu bezpłatnie. Właściciele domów uprasza się o podanie Tygodnika lokatorom swych domów do wiadomości. Tygodnik wychodzi w każdą sobotę.

Prenumerata: rocznie 4,— zł, półrocznie 2,— zł,
kwartalnie 1,— zł.

Cena ogłoszeń: Za wiersz jednołamowy lub jego
miejsce 20 groszy.

Ogłoszenie.

Zgodnie z postanowieniem § 20 statutu miejscowego z dnia 6. kwietnia 1898 r., dotyczącego regulacji oraz zmian regulacji ulic i placów w gminie miejskiej Królewska Huta, zmieniły korporacje miejskie postanowienia tegoż statutu odnośnie do udziału adjacjentów ulic niehistorycznych w kosztach kanalizacji tychże ulic w ten sposób, że przy rozdziale kosztów budowy kanału głównego za podstawę nie będą brane rzeczywiste koszty budowy, lecz jednolitą stawką wynoszącą 50,— zł. za 1 metr bieżący kanału, co określa udział obustronnych adjacjentów ulicy na 25,— zł. za 1 mbż. frontu. Zmiana ta dotyczy wyłącznie kosztów głównych kanałów ulicznych wraz z szybami wazowymi, nie odnosi się zaś do kosztów kanałów bocznych, tak zwanych połączeń domowych, oraz innych części kanalizacji ulicznej.

Powyższe podaje się niniejszem do wiadomości publicznej.

Królewska Huta, dnia 1. czerwca 1932 r.

Magistrat

Ogłoszenie.

Na mocy Ordynacji Miejskiej z dnia 30. maja 1853 r. i statutu miejskiego z dnia 6. kwietnia 1898 r., dot. zakładania i zmian ulic i placów w mieście Królewska Huta, uchwałyły korporacje miejskie kosztą kanalizacji następujących ulic:

1. ul. Dr. Urbanowicza od ul. Cmentarnej do szybu kanałowego I.
2. „ ks. Kordeckiego
3. „ Gimnazjalna od ul. Hajduckiej do granicy miasta
4. „ Styczyńskiego od ul. 3-go Maja do Lompy
5. „ Karola Miarki od ul. 3-go Maja do św. Piotra
6. „ „ „ od ul. Pudlarskiej do św. Piotra
7. „ św. Piotra od ul. Karola Miarki do Julj. Ligonja i od ul. Słowackiego do ul. Narożnej
8. „ Ogrodowa od ul. św. Piotra do Pudlarskiej i od ul. Krzyżowej do Polnej
9. „ Ogrodowa od ul. Pudlarskiej do Krzyżowej
10. „ Kingi

Stosownie do § 8 statutu miejscowego z dnia 6. kwietnia 1898 r. zostanie wyłożony plan podziału kosztów wyżej wspomnianych ulic do publicznego wglądu w tut. Magistracie, Ratusz, III. p., pokój 136, na okres 4 tygodni t. j. od dnia 13. czerwca 1932 r. do 11. lipca 1932 r. włącznie.

Ewentualne sprzeciwy stosownie do rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8. lipca 1926 r. (Dz. U. Sl.

Nr. 17, poz. 30, art. 23, ust. 2) w sprawie ogłoszenia ustawy z dnia 14. kwietnia 1924 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskiem, należy wnosić pisemnie do Śląskiej Rady Wojewódzkiej przez wymieniony Urząd w terminie prekluzyjnym do dnia 25. lipca 1932 r.

Po upływie tego terminu każdy właściciel realności położonej przy jednej ze wspomnianych ulic otrzyma wezwanie do wpłacenia przypadającego kosztu.

Królewska Huta, dnia 2. czerwca 1932 r.

Magistrat.

Magistrat miasta Królewskiej Huty

ogłasza następujące

przetargi:

1. na roboty kanalizacyjne w ul. Rymera do wylotu ul. św. Pawła (pl. św. Józefa).
2. na dostawę brukowców i krawężników szarogłazowych oraz płyt chodnikowych dla wybudowy ul. Rymera.
3. na wykonanie transformatora z kioskiem i ustępami na pl. Mickiewicza.
4. na wykonanie robót instalacyjnych w szkołach miejskich podczas wakacyj.
5. na roboty stolarskie w szkole XVII.
6. na naprawę podłóg linoleumowych w szkołach miejskich podczas wakacyj.
7. Na smołowanie i naprawę dachów tekturowych w szkołach miejskich.
8. na drobne roboty stolarskie w szkołach miejskich.

Otwarcie ofert nastąpi:

ad 1) dnia	8. czerwca	b. r.	o godzinie	10 ⁰⁰
„ 2) „	14.	„	„	10 ⁰⁰
„ 3) „	14.	„	„	10 ³⁰
„ 4) „	21.	„	„	11 ³⁰
„ 5) „	21.	„	„	12 ⁰⁰
„ 6) „	28.	„	„	10 ⁰⁰
„ 7) „	28.	„	„	10 ³⁰
„ 8) „	28.	„	„	11 ⁰⁰

w Miejskim Urzędzie Budowlanym pokój nr. 137.

Podkłady ofertowe wydaje: ad 1—2 pokój 122, począwszy od dnia 2. VI. b. r., ad 3—8 pokój 126 od dnia 6. VI. b. r.

STATUT

Rzeźni, Taniej Jatki i Chłodni oraz taryfy opłat Rzeźni Miejskiej w Król. Hucie.

Na podstawie postanowień ustawy pruskiej o urządzeniach rzeźni publicznych z 18. III. 1868 r. i 9. III. 1881 r. (Zbiór Ustaw str. 277 i 273, oraz na podstawie Roporzędzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22. III. 1928 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 38, poz. 361) i dotyczącego Rozp. Min. Rol. z dn. 29. I. 1929 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 32, poz. 305) o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa, uchwała się co następuje:

I. Rzeźnia.

§ 1.

Wszelki ubój przemysłowy i domowy zwierząt rzeźnych w obwodzie miasta Królewskiej Huty, jak to: bydła rogatego, świń, cieląt, owiec i zwierząt jednokopytowych, winien być uskuteczniany tylko w Rzeźni Miejskiej.

W wypadku uboju zwierząt z konieczności poza obszarem rzeźni, ubite zwierzęta muszą być bezwarunkowo oprawiane w rzeźni, jak również przeprowadzane wszelkie dalsze związane z tem czynności.

§ 2.

Wszystkie czynności towarzyszące ubojowi jak: zdejmowanie skóry, patroszenie zwierząt, oczyszczanie mięsa, jelit i tp., wytapianie łożu, sadła, solenie i suszenie skór, z wyjątkiem tych, które są wprost wysyłane do garbarni, muszą być bezwarunkowo wykonane w Rzeźni Miejskiej.

Cielęta po prawidłowo przeprowadzonym uboju w rzeźni i oczyszczeniu, mogą być wywiezione wraz z głowami i w skórze poza obręb rzeźni, przyczem głowy cieląt tych mogą być oprawiane poza obrębem rzeźni.

Krew zwierząt ubojowych może być wywieziona poza obręb rzeźni tylko w tym wypadku, jeżeli uznano ją za zdatną do spożycia, zaś szczecina, racice i treść żołądków jedynie za zezwoleniem dyrektora rzeźni, względnie innego do tego upoważnionego miejskiego lekarza weterynaryjnego.

§ 3.

Wszystkie zwierzęta rzeźne winne być przed i po uboju zbadane co do zdrowotności i użyteczności mięsa przez urzędującego lekarza wet. ustanowionego przez Magistrat, a zatwierdzonego przez Śląski Urząd Wojewódzki.

§ 4.

Mięso pochodzące z wymienionych w § 1. zwierząt, a nieubitych w tutejszej Rzeźni Miejskiej, jak również wszelkie mięso pochodzące z wymienionych w § 1. zwierząt i dzików, które z innych okolic na obszar miasta Królewskiej Huty zostało sprowadzone, podlega badaniu i kontroli na podstawie zarządzenia Wojewody

Śląskiego o badaniu mięsa wprowadzonego do miast posiadających rzeźnie publiczne.

Jeżeli podczas kontroli stwierdzi się, że mięso sprowadzone i badane przez lekarzy wet. uległo pewnym zmianom (zepsuciu), to po jego zakwestjonowaniu, upoważnionym do badania jest tylko państwowy lekarz wet. mający nadzór nad rzeźnią w Królewskiej Hucie.

Wstęp do rzeźni.

§ 5.

Wstęp do rzeźni jest dozwolony tylko rzeźnikom i osobom zatrudnionym w rzeźni a załatwiających w niej czynności, do których rzeźnia jest przeznaczona. Prócz tego dozwolony jest wstęp członkom Magistratu, Kuratorjum Rzeźni, rabinowi, oraz członkom Zarządu izraelskiej gminy wyznaniowej. Osoby pracujące w rzeźni, winny przebywać jedynie w tych ubikacjach, w których wykonywują swe czynności. Wszystkie inne osoby chcące uzyskać wstęp do rzeźni, muszą nabyć w dyrekcji kartę wstępu. Dzieci poniżej lat 14 nie mają wstępu do rzeźni z wyjątkiem tych, które przynoszą posiłek pracującym tam członkom rodziny. Dzieci te otrzymują osobne karty wstępu, które przy każdorazowym wejściu muszą być ściśle kontrolowane.

§ 6.

Wstęp do ubikacyj, w których mieszczą się maszyny i kotły oraz urządzenia przeznaczone do niszczenia niezdatnych do spożycia części zwierząt, dozwolony jest tylko osobom tam zatrudnionym. Magistrat ma prawo zabronić wstępu do rzeźni na czas przejściowy albo stały osobom, które przekroczyły kilkakrotnie regulamin rzeźni z opieszałości, czy z rozmysłu, za ordynarne zachowanie się lub za kilkakrotne znęcanie się nad zwierzętami, albo z powodu kradzieży, jak również z powodu choroby zaraźliwej danego pracownika, lub wywołującej odrzę.

W nagłych wypadkach wolno dyrektorowi wydalic z rzeźni, ewentualnie zabronić wstępu danym osobom na przeciąg jednego dnia.

§ 7.

Wstęp i używanie rzeźni nie może być wzbronione nikomu, o ile są przestrzegane powyższe przepisy.

Ruch kołowy.

§ 8.

Na teren rzeźni wolno wjeżdżać bez zezwolenia dyrektora tylko tym furmankom i innym środkiem przewozowym, które pozostają w ścisłym związku z wykonywanymi tamże pracami. Furmankom wolno jeździć jedynie stępa, samochodom zaś 10 km. na godzinę.

§ 9.

Czyszczenie i odkażanie środków przewozowych winno odbywać się na miejscach do tego przeznaczonych.

§ 10.

Pojazdom nie wolno zatrzymywać się w rzeźni dłużej aniżeli to jest potrzebne. Postój pojazdów po zamknięciu rzeźni jest wzbroniony.

§ 11.

Psów do rzeźni wprowadzać nie wolno. Wyjątek stanowią psy pociągowe, zaopatrzone w bezpieczny

kaganiec. Psów złośliwych nie wolno wogóle wprowadzać do rzeźni.

§ 12.

Drogi i przejścia w obrębie rzeźni muszą być wolne dla ogólnego ruchu.

§ 13.

Mięso i organy wewnętrzne wolno wywozić z rzeźni tylko w zamkniętych wozach, albo nakrytych czystymi płachtami.

§ 14.

Krew wolno wywozić tylko w zupełnie szczelnie zamkniętych, czysto utrzymanych naczyniach.

Spęd zwierząt.

§ 15.

Spęd zwierząt przeznaczonych do uboju w rzeźni, odbywa się drogą kołową albo koleją. O każdorazowym wprowadzeniu zwierząt rzeźnych drogą kołową należy powiadomić portjera, przy transportach zaś kolejowych halmistrza wzgl. policję rzeźni. Zwierzęta wprowadzone do rzeźni muszą być przed umieszczeniem w stajniach zbadane przez lekarza wet.

§ 16.

Zwierzęta rzeźne wprowadzone na obszar rzeźni, nie mogą być wyprowadzone poza jej obręb bez specjalnego zezwolenia władzy policyjnej. Wszelkie znęcanie się i bicie zwierząt jest surowo wzbronione.

Używanie stajni, obór i chlewów.

§ 17.

Zwierzęta przeznaczone do uboju należy umieścić w odpowiednich, przeznaczonych na ten cel stajniach, oborach i chlewach.

§ 18.

Zwierzęta uznane przez lekarza wet. za chore na chorobę zaraźliwą lub podejrzane, winne być poddane natychmiastowemu ubojowi, względnie odosobnione w stajni kontumacyjnej, a miejsce po nich natychmiast odkażone.

§ 19.

Zwierzęta, z wyjątkiem świń i drobnych zwierząt, należy w stajniach i oborach mocno przywiązywać.

§ 20.

Zwierzęta, które przebywają w stajniach, względnie oborach dłużej aniżeli jedną noc, muszą być przez posiadacza odpowiednio karmione i pojone. Dyrektor rzeźni, stwierdziwszy nienakarmienie zwierząt, może zarządzić nakarmienie tychże na koszt posiadacza.

§ 21.

Zwierzęta przeznaczone do uboju mogą być pędzone, przewożone, a mniejsze przenoszone. Słabe zwierzęta należy przewozić wózkami przeznaczonymi do tego celu. Wszelkie dręczenie zwierząt jest niedopuszczalne. (Patrz załączone Rozp. Prez. Rz. z dnia 22. III. 1928 r.)

§ 22.

Ze względu na bezpieczeństwo otoczenia, bydło winno być prowadzone na łańcuchach (powrozach). Buhaje należy prowadzić z zasłoniętymi oczyma.

§ 23.

Przy prowadzeniu złośliwych czy rozjuszonych sztuk, winien konwojent (posiadacz) zwrócić personelowi rzeźni specjalną uwagę.

Badanie przed ubojem.

§ 24.

Wszystkie zwierzęta rzeźni winne być przed ubojem zbadane przez urzędującego lekarza wet.

Bez powyższego badania nie wolno zwierząt rzeźnych poddawać ubojowi.

Chore zwierzęta należy natychmiast odosobnić.

§ 25.

O ile lekarz wet. stwierdzi, że zwierzę jest chore na chorobę zaraźliwą lub o taką podejrzaną, winien je natychmiast odosobnić od reszty zwierząt, wydać odpowiednie zarządzenia i donieść o tem dyrektorowi rzeźni, który w razie potwierdzenia, zawiadamia o tem dyrekcję policji i powiatowego lekarza wet.

§ 26.

Ubój zwierząt chorych lub podejrzanych o choroby zaraźliwe winien odbywać się w hali sanitarnej.

§ 27.

Każde ubite zwierzę po wypatroszeniu winno być zbadane i oznakowane przez urzędującego lekarza wet. według przepisów Rozp. Min. Rol. z dn. 29. I. 1929 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 32, poz. 305 i załącznik Nr. 4).

Świnie (oprócz wyżej wymienionych czynności) muszą być badane i oznakowane co do włośni. Mięso świń należy przygotować do badania na wągry w ten sposób, by rozcięte na dwie połowy było złączone przy ryżu a sadło z nerkami odciążone od strony wewnętrznej.

U bydła język ma być aż do nasady wyciągnięty na zewnątrz.

§ 28.

U bydła rogatego pozostaje skóra aż do przeprowadzenia badania lekarskiego na ogonie i kolanach nieściągniętą.

Podrób i jelita należy tak oznaczyć, by jakakolwiek zamiana nie mogła nastąpić.

§ 29.

Mięso zwierząt rzeźnych, uznane za zdatne do spożycia, winno być oznakowane przez lekarza wet. wykonującego badanie. Oznakowanie może być wykonane przez personel pomocniczy, jednakże pod dozorem i odpowiedzialnością urzędującego lekarza wet., w myśl § 31. Rozp. Min. Rol. z dn. 29. I. 1929 r.

§ 30.

Jeżeli lekarz wet. nie może wydać natychmiastowej oceny mięsa, zaopatruje je na widocznym miejscu w kartkę z napisem „tymczasowo zajęte“. Zwierzęta i części zwierząt, które zostały uznane i oznakowane jako niezdatne, winne być usunięte z hali ubojowej. Usuwanie chorobowo zmienionych części ubitych zwierząt przed przybyciem lekarza wet. jest surowo wzbronione.

Części chorobowo zmienione tak mięsa jak i organów wewnętrznych, mogą usuwać i niszczyć tylko funkcyj-

narjusze Rzeźni Miejskiej pod nadzorem urzędującego lekarza wet.

§ 31.

Mięso uznane za niezdatne a pochodzące ze zwierząt niedotkniętych chorobą zaraźliwą, może być wydane na inny cel prócz zniszczenia tylko za zezwoleniem Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

§ 32.

Mięsem, które zostało zbadane i oznakowane jako zdatne do spożycia, może właściciel dowolnie dysponować.

Używanie hal ubojowych.

§ 33.

Uboje zwierząt i związane z tem czynności muszą być przeprowadzone w ubikacjach tylko do tego celu przeznaczonych.

Zwierzęta mogą być wprowadzone tylko wtenczas do hal ubojowych, gdy wszelkie przygotowania do uboju są ukończone.

Kolejność uboju wyznacza mistrz uboju z ramienia Wolnego Cechu Rzeźników i Wędliniarzy, miejsce i narzędzia do tego wyznacza i wydaje halmistrz z ramienia dyrekcji rzeźni. Zwierzęta wolno pędzić i wprowadzać tylko przez wejścia wyznaczone, w żadnym zaś wypadku nie wolno wprowadzać i pędzić zwierząt w rzeźni przejściami między halami.

Sprzęt ubojowy przeznaczony dla jednej hali, nie może być przenoszony do innych ubikacyj. Wady i braki w urządzeniach i narzędziach ubojowych należy zgłaszać halmistrzowi, względnie urzędującemu lekarzowi wet.

Ubój zwierząt.

§ 34.

Ubój zwierząt rzeźnych jest dozwolony tylko w dnie powszednie a to: w miesiącach letnich od godz. 5-tej rano do godz. 14-tej popoł., w miesiącach zimowych od godz. 6-tej rano do godz. 15-tej popołudniu.

§ 35.

Ubój winien być zupełnie ukończony w wyżej podanych godzinach i mięso przygotowane do badania. Stosownie do tego, ubój dozwolony jest nie później jak na godzinę przed upływem tego czasu i pod warunkiem, że do dyspozycji stoi wystarczająca ilość sił roboczych. O tem, czy ilość sił jest wystarczającą, rozstrzyga w każdym wypadku dyrektor rzeźni wzgl. jego zastępca. Wyjątkowo można ubijać zwierzęta poza oznaczonym czasem za osobną dopłatą i zezwoleniem dyrektora rzeźni:

1. w razie uboju z konieczności,
2. przy nadchodzących świątach,
3. w celach eksportowych.

§ 36.

Zwierzęta wolno ubijać tylko przez ogłuszenie przy pomocy odpowiednich narzędzi. Przy ogłuszaniu wielkich sztuk bydła i koni musi być obecnych 2-ch rośliwych i silnych ludzi, z których jeden podtrzymuje odpowiednio głowę, drugi ogłusza i kłuje. Osobom słabym nie wolno podejmować się ubijania dużych sztuk.

Uczniom nie wolno samodzielnie wykonywać ubojów, lecz tylko w obecności mistrza względnie czeladnika. Ubój świń może nastąpić tylko w klatkach ubojowych. Zdejmowanie skóry, zawieszanie zwierząt oraz parzenie świń przed stwierdzeniem śmierci, jest surowo wzbronione.

§ 37.

W ubikacjach rzeźni należy przestrzegać jaknajwiększą czystość i porządek. Za wszystkie rozmyślane zanieczyszczenia i uszkodzenia urządzeń rzeźni, odpowiadają sprawcy sami względnie ich pracodawcy. Używane narzędzia należy złożyć w zupełnie oczyszczonym stanie w ich miejscu przechowania, tj. u halmistrza. Narzędzia, których użyto do uboju chorych sztuk, należy dokładnie oczyścić i odkazić.

§ 38.

Z ubitych sztuk należy ściągnąć skórę a sztuki poćwiartować.

§ 39.

Nadmuchiwanie mięsa jest zakazane, jak również nadmuchiwanie płuc.

§ 40.

Zwierzęta przeznaczone na rzeź można wpędzić celem pomieszczenia do obór i chlewów rzeźni także poza godzinami normalnego uboju.

Ubój rytualny.

§ 41.

Ubój rytualny winien odbywać się według następujących postanowień:

1. kładzenie zwierząt dużych jest dozwolone tylko za pomocą wind,
2. kładzenie poszczególnych sztuk może nastąpić tylko wtenczas, jeżeli rzeźnik rytualny jest przygotowany do wykonania swych czynności,
3. głowę zwierzęcia przygotowanego do uboju rytualnego należy przytrzymywać w ten sposób, by zwierzę nie mogło bić głową o podłogę i by nie nastąpiło odłamanie rogów,
5. rzeźnik rytualny ma natychmiast po położeniu zwierzęcia i odpowiednim przytrzymaniu głowy, przystąpić do czynności i pozostać tak długo, dopóki nie zostanie stwierdzona śmierć zwierzęcia.

Ubój rytualny winien być wykonany szybko i sprawnie przez wypróbowanych rzeźników, polecanych przez Zarząd Izraelskiej Gminy Wyznaniowej.

Ubój eksportowy.

§ 42.

Ubój zwierząt, przeznaczonych na eksport, winien być wykonany w sposób wymagany przez kraj importujący.

Krew i odpadki.

§ 43.

Krew, wyciekająca przy uboju, należy zbierać do naczyń specjalnie na ten cel przeznaczonych. Krwi przeznaczonej do użytku ludzi, w szczególności do wyrobu kiszek, nie wolno wnosić z rzeźni przed uznaniem (ostemplowaniem) sztuki, od której krew pochodzi, za zdatną do spożycia.

§ 44.

Do użytku ludzkiego niezdatną jest krew:

1. z koni,
2. ze zwierząt bitych rytualnie,
3. ze zwierząt, którym przecięto przelyk a więc cieląt, owiec i kóz,
4. ze zwierząt chorych,
5. zanieczyszczoną w jakikolwiek sposób.

§ 45.

Krew uznana za zdatną do spożycia, musi być usunięta z terenu rzeźni po ukończeniu uboju.

§ 46.

Zabieranie organów rozrodczych ubitych zwierząt jest wzbronione.

§ 47.

Skóry z ubitych zwierząt, za wyjątkiem skór pochodzących ze zwierząt chorych lub podejrzanych o choroby zaraźliwe a podlegające specjalnemu traktowaniu, stosownie do obowiązujących w tym względzie przepisów, należy natychmiast po ostemplowaniu mięsa usunąć z hal ubojowych rzeźni.

Jelita.

§ 48.

Żołądki przeżuwaczy (bydła, owiec, kóz) wolno opróżniać z ich zawartości tylko przy zbiorniku przeznaczonym do składania nawozu.

Transport żołądków musi odbywać się na przeznaczonych do tego wózkach, których nie wolno zbytnio przeładowywać, jak wogóle nie wolno rozstrząsać treści żołądków.

§ 49.

Jelita opróżnia się w płóczkarni. Treści jelit nie wolno rzucać na ziemię, lecz należy ją zbierać do naczyń na ten cel przeznaczonych.

§ 50.

Dalsze czyszczenie żołądków i jelit, po opróżnieniu ich z treści, musi być uskuteczniane tylko w płóczkarni. Czyszczenie to winno być jaknajdokładniej wykonane. Żołądków i jelit niedokładnie wyczyszczonych, nie wolno wnosić z rzeźni.

§ 51.

Zawartości jelit i żołądków nie wolno zabierać ze sobą.

II. Tania jatka.

§ 52.

W mieście Królewskiej Hucie przy Rzeźni Miejskiej, ul. Krakusa nr. 1. urządza się tanią jatkę do sprzedaży mięsa uznanego za mniejwartościowe, jak również mięsa warunkowo zdatnego po poddaniu go zabiegom, mającym na celu jego unieszkodliwienie.

§ 53.

Mięsa pełnowartościowego nie wolno sprzedawać w taniej jatce.

§ 54.

Sprzedaż mięsa mniejwartościowego w innym miejscu niż w taniej jatce, w obrębie miasta Król. Huty jest zakazana.

§ 55.

Do sprzedaży w taniej jatce Zarząd miasta Król. Huty może za każdorazowym uprzednim zezwoleniem dopuścić również mięso mniejwartościowe z innych miejscowości.

§ 56.

Zarząd miasta Król. Huty przyjmuje na własny rachunek użytkowanie — sprzedaż — mięsa wymienionego w §§ 52 i 55, wypłaca uzyskaną kwotę właścicielowi po potrąceniu opłat ustalonych w § 62.

§ 57.

Zarząd miasta Król. Huty przynajmniej na 12 godz. przed rozpoczęciem sprzedaży mięsa w taniej jatce ogłasza czas sprzedaży i rodzaj oraz cenę sprzedawanego mięsa. Tej samej treści ogłoszenie zostanie umieszczone w taniej jatce podczas sprzedaży.

§ 58.

Cenę przyjętego przez Zarząd miasta Król. Huty do użytkowania — sprzedaży — mięsa ustala lekarz weterynaryjny, wykonywający urzędowe badanie — lekarz weterynaryjny będący kierownikiem rzeźni.

Posiadacz mięsa, niezadowolony z wysokości ustalonej ceny, może żądać ponownego ustalenia jej przez komisję wyznaczoną przez Zarząd miasta w składzie wspomnianego w ustępie poprzednim lekarza weterynaryjnego, jednego rzeźnika i jednego obywatela miasta.

Cena ustalona przez komisję jest dla posiadacza obowiązująca.

§ 59.

Mięso niesprzedane w wyznaczonym terminie (§ 57), podlega przed ponownym dopuszczeniem do sprzedaży sprawdzeniu przez lekarza weterynaryjnego, czy nadaje się jeszcze do spożycia, w razie potrzeby winna być ponownie ustalona cena mięsa z zastosowaniem przepisów § 58.

Jeżeli mięso przy sprawdzaniu okaże się niezdatne do spożycia, podlega nieszkodliwemu usunięciu.

§ 60.

Mięso przeznaczone do sprzedaży w taniej jatce winno być podzielone na kawałki o wadze do jednego kilograma, ilość sprzedana w ciągu dnia jednemu nabywcy nie może przewyższać 3 kg.

§ 61.

Nabywca mięsa w taniej jatce winien je zużytkować wyłącznie we własnym gospodarstwie domowym. Rzeźnikom, masarzom i osobom handlującym mięsem, nabywanie mięsa z taniej jatki jest wzbronione.

Inne osoby i zakłady, wymienione w § 42. Rozp. Min. Rol. z dnia 29. I. 1929 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 32, poz. 305), mogą nabywać mięso z taniej jatki tylko za uprzednim zezwoleniem władzy nadzorczej i pod warunkami zastrzeżeniami w tem rozporządzeniu.

§ 62.

Z kwot uzyskanych za użytkowanie — sprzedaż mięsa w taniej jatce potrąca się koszta za:

1. korzystanie z taniej jatki groszy 4 od 1 kg.
2. przetopienie tłuszczu „ 4 „ I „
3. przegotowanie w wodzie „ 4 „ I „

4. preparowanie „ 4 „ I „
 5. peklowanie (solenie) „ 4 „ I „
 6. ogłoszenie o sprzedaży — rzeczywiste koszta,
 7. przeniesienie (przewóz mięsa do taniej jatki, o ile tego nie skuteczni właściciel) rzeczywiste koszta.

III. Chłodnia.

§ 63.

Czas trwania chłodzenia mięsa ustanawia Magistrat w porozumieniu z dyrekcją rzeźni po wysłuchaniu cechu.

§ 64.

Temperatura w chłodni winna być utrzymywana w granicach od plus 2—4° C.

§ 65.

Otwieranie chłodni reguluje dyrekcja rzeźni w porozumieniu z zainteresowanymi czynnikami. Poza tem wstęp do chłodni jest dozwolony tylko za zezwoleniem dyrektora rzeźni i po uiszczeniu opłaty wyznaczonej przez Magistrat. Używanie przedchłodni jest dozwolone tylko dzierżawcom komórek bez specjalnej opłaty, wykonywującym ubój w tutejszej rzeźni miejskiej. Ustęp ten nie ma zastosowania do mięsa sprowadzonego z okolicy.

§ 66.

Do chłodni wolno wprowadzać mięso tylko dobrze ostudzone i osuszone.

§ 67.

W chłodni należy utrzymywać jaknajwiększą czystość i porządek. Przejścia nie mogą być zatarasowywane i używane do celów ubocznych. Wszelkie zmiany wewnątrz komórek są niedozwolone. Za utrzymanie czystości w komórkach a w szczególności za czyste i suche utrzymanie podłogi, jest odpowiedzialny dzierżawca. Dyrekcja rzeźni zarządza dwa razy w tygodniu ogólne czyszczenie chłodni i w tym celu należy usunąć wszelkie naczynia z komórek.

§ 68.

W chłodni nie wolno przechowywać mięsa cuchnącego, końskiego, przetworów wędzonych, jelit, skóry, szpecin, łożu i tłuszczu zjełczałego, nóg bydłych, oprócz tego wszelkich przedmiotów niezwiązanych z chłodzeniem mięsa. Składanie mięsa na podłodze jest wzbronione. Mięso można wieszać tylko na hakach, lub składać w naczyniu, lub na ławkach wznoszących się 20 cm ponad podłogę. Wszelkie przedmioty, przechowywane nie po myśli tych przepisów, zostaną na ryzyko i odpowiedzialność właściciela usunięte.

Krew, przeznaczoną do wyrobu kiszek, wolno w chłodni przechowywać tylko w naczyniach, dających się szczelnie zamknąć.

§ 69.

Solenie i peklowanie mięsa jest dozwolone aż do odwołania. Beczki do peklowania muszą być przed wstawieniem badane przez lekarza wet., oraz tak szczelne, aby nie ciekły. Sporządzone muszą być z drzewa twardego na nóżkach o wysokości najmniej 15 cm, lub

ustawione na klocach odpowiedniej wysokości, opatrzone dobrze dostosowaną nakrywą. W razie zanieczyszczenia komórki solanką, lub niestosowania się do wydanych zarządzeń, peklowanie w chłodni zostanie wzbronione.

§ 70.

Komórki dzierżawić może tylko jedna osoba. Na wyjątki zezwala Magistrat. Komórki bez wiedzy i zgody dyrektora rzeźni nie wolno wydierżawić nikomu ani podnająć. Przydział komórek w chłodni uskutecznia dyrektor rzeźni.

§ 71.

Z chłodni (komórek) można korzystać jedynie za opłatą wyznaczoną przez Magistrat. Opłaty za najem komórek, winne być wpłacane do kasy rzeźni w terminach ćwierćrocznych z góry, najpóźniej do 6-ciu tygodni od daty płatności.

§ 72.

Komórki wydierżawione należy trzymać stale zamknięte przy pomocy własnych klódek. Ze strony dyrekcji rzeźni może komórka zostać zamkniętą:

1. jeżeli znajduje się w stanie zanieczyszczenia,
2. w razie przechowywania w niej mięsa niezbadanego,
3. w razie niezapłacenia dzierżawy w przepisany terminie.

§ 73.

Dyrektor rzeźni wzgl. jego zastępca ma prawo wstępu każdego czasu i żądania otwarcia komórki. Wszelkie zarządzenia dyrektora rzeźni a w szczególności dotyczące §§ 66, 67, 68 i 69 należy bezwarunkowo przestrzegać.

§ 74.

Dyrekcja rzeźni i Magistrat nie biorą żadnej odpowiedzialności za szkody z powodu kradzieży, tak w przedchłodni jak i w chłodni.

§ 75.

Magistrat może zarządzić natychmiastowe oczyszczenie i opróżnienie komórki na koszt dzierżawcy, o ile tenże nie uregulował opłaty za dzierżawę, lub nie stosuje się do przepisów porządkowych w chłodni. W tym ostatnim wypadku dzierżawca nie może żądać zwrotu opłaty. Wykroczenia przeciwko tym przepisom będą karane na mocy zarządzeń dotyczących rzeźni publicznych.

Różne.

§ 76.

W obrębie rzeźni nie wolno:

1. pić wódki i innych napojów alkoholowych,
2. hałasować, kłócić się i urządzać awantur,
3. palić papierosów i tytoniu w halach ubojowych i chłodni.

§ 77.

Rzeźnikom, którzy uskuteczniają ubój w rzeźni, jak również handlującym mięsem sprowadzonym z okolicy, wolno sprzedawać mięso, jelita i t. p. innym rzeźnikom lub handlarzom kupującym wnętrzności, trzewia, tłuszcz i skórę, oraz restauratorom tylko wówczas, gdy

ci posiadają legitymację upoważniającą ich do wstępu do rzeźni, wreszcie pracownikom rzeźni.

Osobom prywatnym mięsa sprzedawać nie wolno. Wszelki inny sposób uprawiania interesów jest wzbroniony.

§ 78.

Do zarządzeń i rozkazów urzędników i funkcjonariuszów Rzeźni Miejskiej należy się bezwarunkowo stosować.

§ 79.

Na podstawie niniejszego statutu, Magistrat zastrzega sobie prawo uchwalenia regulaminów określających szczegółowo obowiązki osób zatrudnionych w Rzeźni Miejskiej.

§ 80.

Taryfa.

Taryfa opłat Rzeźni Miejskiej w Królewskiej Hucie.

I. Ubój miejscowy.

Gatunek zwierzęcia	Za używanie rzeźni	Za wazenie mięsa	Za badanie lekarskie	Razem
	zł.	zł.	zł.	
konie	7,00		2,00	9,00
źrebięta do 1 roku	2,00		2,00	4,00
bydło powyżej 100 kg.	6,50	0,10	1,40	8,00
bydło poniżej 100 kg.	5,50	0,10	1,40	7,00
trzoda chlew. powyżej 75 kg.	4,50	0,10	1,40	6,00
trzoda chlewna poniżej 75 kg.	3,00	0,10	1,40	4,50
cielęta, owce, kozy, prosięta do 20 kg.	2,00	0,10	0,40	2,50

Uwaga: Za wykonanie uboju poza godzinami służbowymi pobiera się dodatkowo 25% do wyżej wymienionych opłat.

II. Ubój pozamiejscowy.

(mięso sprowadzone z okolicy).

Gatunek zwierzęcia	Za używanie rzeźni	Za wazenie mięsa	Za badanie lekarskie	Razem
	zł.	zł.	zł.	
bydło rogate	2,00	0,50	1,40	3,90
bydło rogate $\frac{1}{2}$	1,00	0,30	1,40	2,70
bydło rogate $\frac{1}{4}$	0,50	0,20	1,40	2,10
trzoda chlewna	1,00	0,30	1,40	2,70
trzoda chlewna $\frac{1}{2}$	0,50	0,20	1,40	2,10
cielęta, owce, kozy	0,50	0,20	0,40	1,10
50 kg. słoniny łoju			2,00	2,00

Uwaga: Za mięso sprowadzone z okolicy, a badane poprzednio przez lekarza weterynaryjnego, nie pobiera się żadnych powtórnych opłat za badanie lekarsko-weterynaryjne w tutejszej Rzeźni Miejskiej.

III. Chłodnia.

- a) za metr kwadratowy w chłodni (komórki) dzierżawa roczna wynosi 90,— zł.
- b) za zawieszanie mięsa w komórce chłodni należącej do dyrekcji rzeźni za każdy rozpoczęty tydzień pobiera się:
 - za bydło rogate 2,— zł.
 - za bydło rogate $\frac{1}{2}$ 1,— „
 - za bydło rogate $\frac{1}{4}$ 0,50 „
 - za świnie 1,50 „
 - za świnie $\frac{1}{2}$ 0,75 „
- c) za zawieszanie mięsa w przedchłodni po 24 godz. pobiera się:
 - za bydło rogate 0,80 zł.
 - za bydło rogate $\frac{1}{2}$ 0,40 „
 - za bydło rogate $\frac{1}{4}$ 0,20 „
 - za świnie 0,50 „
 - za świnie $\frac{1}{2}$ 0,25 „
 - za cielęta, owce, kozy, prosięta 0,10 „
- d) za chłodzenie mięsa sprowadzonego z okolicy pobiera się za dobę:
 - za bydło rogate 6,— zł.
 - za bydło rogate $\frac{1}{2}$ 3,— „
 - za bydło rogate $\frac{1}{4}$ 1,50 „
 - za świnie 4,50 „
 - za świnie $\frac{1}{2}$ 2,50 „
 - za cielęta, owce, kozy, prosięta 0,50 „

Po upływie 24 godzin pobiera się opłatę według ustępu III. pkt. c).

- za organy wewnętrzne, tłuszcze, wzgl. sadło, masło do 20 kg 1,— zł.
- za każde następne 20 kg 0,50 „

IV. Różne.

- a) za używanie taniej jatki łącznie z gotowaniem, soleniem itp. pobiera się:
 - za korzystanie z taniej jatki od 1 kg 0,04 zł.
 - za przetopienie tłuszczu od 1 kg 0,04 „
 - za przegotowanie w wodzie od 1 kg 0,04 „
 - za przygotowanie od 1 kg 0,04 „
 - za peklowanie (solenie) od 1 kg 0,04 „
 - za ogłoszenia o sprzedaży — rzeczywiste koszta, za przeniesienie (przewóz mięsa do taniej jatki, o ile tego nie uskuteczni właściciel) rzeczywiste koszta.
- b) za jednorazowy wstęp do chłodni poza czasem normalnego otwierania 3,— zł.
- c) za używanie bocznicy kolej. od wagonu 3,— „
- d) za wyładowanie i badanie poza godzinami służbowymi dla lekarzy wet. |pobiera się opłatę w myśl Rozp. Min. Rol. z dnia 23. III. 1928 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 42, poz. 409).
- e) za używanie stajen, obór i chlewów pobiera się:
 - od 1 sztuki bydła rogatego lub konia 0,30 zł.
 - od świni 0,20 „
 - od cielęcia, owcy, kozy 0,10 „
 - bez względu na czas.
- f) za drążek lodu 12 $\frac{1}{2}$ kg 0,75 zł.
- g) za kartę wstępu do rzeźni 0,50 „

§ 81.

Przekroczenia postanowień niniejszego statutu karane będą na podstawie § 14 ustawy pruskiej o urządzeniach rzeźni publicznych z dn. 18. III. 1868 r. i dn. 9. III. 1881 r. grzywną do 300,00 zł. względnie aresztem, oraz na podstawie art. 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39 Rozp. Prez. Rzeczypospolitej z dn. 22. III. 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. Rz. P. Nr. 38, poz. 361), o ile za przekroczenia powyższe nie są przewidziane inne sankcje karne na podstawie obowiązujących przepisów.

Królewska Huta, dnia 14. (20) 21. stycznia 1932 r.

Magistrat.

(—) Spaltenstein (L. S.) (—) J. Adamek

Rada Miejska.

(—) Stróżyk (—) Gawlik (—) Drost (—) Lazar

Niniejszy regulamin przyjmuje się do wiadomości i zarazem zatwierdza taryfę opłat za badanie w rzeźni i na stacji kontroli sanitarnej.

L. dz. Ad. R. 160/20.

Katowice, dnia 14. maja 1932 r.

Za Wojewodę:

(L. S.) Dr. Saloni
Wicewojewoda.